

Wil je de *waarheid*

Rudi van Steen

Paul Simon zong halfweg jaren '70 over de 'Fifty ways to leave your lover' – vijftig manieren om je geliefde te verlaten. Of het er echt zoveel zijn, zal wellicht niemand onderzocht hebben. Maar misschien zijn er wel zoveel mogelijkheden waarop je kerk en geloof – en misschien zelfs Gods liefde – vaarwel kunt zeggen. Neem nu Rudi Van Steen uit Lier, die zijn jonge jaren in Deurne doorbracht. Achteraf gezien was de reden van zijn vertrek iets onnozels. En het had met kleding te maken. Gelukkig zijn er ook veel wegen om naar God terug te keren en daar heeft hij nog altijd de mond van vol...

weten?

Iedere zondag naar de kerk, in de jaren '60 en '70 van de vorige eeuw was dat nog de gewoenste zaak van de wereld. Het was voor Rudi zowat een eis van zijn ouders. Twee zelfstandige, hardwerkende tandtechniekers, die veel tijd in hun job staken. Of dat nu de oorzaak was, weet Rudi niet zeker, maar zijn ouders gingen zelden mee naar de mis. Ze stuurden hun zoon mee met zijn grootmoeder of met de burens. Hij voldeed aan zijn religieuze plichten en vond het best interessant. Op zijn twaalfde deed Rudi zijn plechtige communie. Vooral het kruis dat hij aan een touwtje om zijn nek mocht hangen, was iets om fier op te zijn.

Niet lang na zijn vormsel overleed oma. Op haar begrafenis moest en wilde hij zijn kruis omhangen. Het mocht niet van moeder, die een andere dresscode in gedachte had. Zelfs niet onder zijn hemd: het kruis bleef thuis en Rudi moest de kleren aan die zijn moeder had uitgezocht. Wellicht was het allemaal niet zo erg, maar voor een twaalfjarige kan dit heel ingrijpend zijn. De hele begrafenis was voor hem een verwarrende gebeurtenis. Naast het graf van zijn grootmoeder staande, nam hij zich voor

niet meer naar zijn ouders te luisteren. Achteraf zou je kunnen zeggen: de jongen was gewoon opstandig omdat de puberteit aan de deur klopte. Of zeg maar gerust: de deur intrapte, want Rudi's leven veranderde radicaal. Hij wilde boer worden en trok naar een landbouwschool – die achteraf een tuinbouwschool bleek te zijn – en die was een eind van huis. Dus ging hij op internaat. Daar was alle gelegenheid om van de vrijheid te genieten. Rudi: *"Ik weet niet goed meer hoe het gegaan is en hoe ik eigenlijk opstandig en opstandiger werd. Maar ongetwijfeld is het van kwaad naar erger gegaan, en begon het de spuigaten uit te lopen..."* Nieuwe vrienden betekenden ook nieuwe gewoonten. Op zijn veertiende was hij al een stevige roker, gefinancierd door het weinige zakgeld dat hij kreeg. Dat werd aangevuld met regelmatige, onopgemerkte aanslagen op de portefeuille, en later op het geldkistje van zijn ouders.

Slikken, roken en snuiven

De studie werd geen succes. Toen hij op een bepaald ogenblik voor de derde keer aan hetzelfde jaar moest beginnen,

Rudi voldeed aan zijn religieuze plichten en vond het best interessant om op zijn twaalfde zijn plechtige communie te doen.

Zo was er de vrouw die met het nieuws kwam dat ze in God was gaan geloven. “Ik vond dat bijzonder, want ik had nog nooit gehoord dat je christen kon worden.

vonden zijn ouders het genoeg. Tijd om op leercontract te gaan. Rudi kreeg de keuze: ofwel verder in de landbouw, ofwel in dezelfde stiel als zijn ouders. Hij besliste uiteindelijk om dat laatste te doen. Met een vierjarige opleiding tot tandtechnicus achter de kiezen, had hij aan een mooie carrière kunnen beginnen. Maar de tegendraadse adolescent had een andere lucratieve bezigheid gevonden. Hoewel hij eigenlijk tegen alcohol was, begon hij in een café te werken. Veel drank verkocht hij niet, want hij tapte voornamelijk uit een ander vaatje: iedereen wist dat

je bij Rudi terecht kon voor een jointje. Dat zoiets illegaal was, stoorde niemand in het café: *“We stelden er ons eigenlijk geen vragen bij. Ik vond niet dat ik iets fout deed. Het was simpelweg mijn manier van leven. Gewoon: dit was ik, dit ben ik, dit doe ik ...”*

Er zal voor Rudi ongetwijfeld een zekere logica gezeten hebben in zijn levenshouding. Maar de politie dacht er anders over. Hij werd opgepakt en kreeg een voorwaardelijke straf. De schrik zat er goed in en tijdens zijn ‘proefperiode’ hield hij zich ver van de drugs. *“Maar mijn lichaam had iets nodig, dus ben ik beginnen te drinken. Van het bier ging het snel over naar de sterke drank. Toen de periode van mijn voorwaardelijke veroordeling voorbij was, greep ik opnieuw naar de drugs.”* Het bleef ook al lang niet meer bij marihuana – ook de sterkere producten werden aangesproken: *“Als ik wakker werd, duurde het geen vijf minuten voordat ik iets slikte, rookte of snoof. Ik durfde de straat niet op als ik niet genoeg genomen had. Dan was ik enorm paranoïde.”*

Op zoek naar de uitgang

Wie op dat moment een balans van Rudi's leven opgemaakt had, zou twee dingen gezien hebben: aan de ene kant een jongeman die zich in een paar jaar had opgewerkt van een

simpele dealer op straat tot een ‘groothandelaar’ die zijn producten in het buitenland kocht en de grens over smokkelde. Aan de andere kant was er die graatmagere jongen die zwaar verslaafd was en er geen idee van had wat de toekomst zou brengen. Hij durfde zelfs de vraag niet stellen naar wat er komen zou ... En bovendien: het geld stroomde elke dag binnen, maar helaas vloog het bijna even snel weer buiten...

Rudi: “Ik was wanhopig en ik zag geen uitweg. Ik dronk een liter sterke drank per dag en combineerde dat met andere middelen. Ik probeerde ervan af te geraken, maar dat hield ik nooit langer dan een paar uur vol. Op een dag besloot ik: Ik breek er mee. Ik trek de wereld in. Ergens in de wereld moet er toch een plek zijn om opnieuw te beginnen, waar dan ook, maar niet meer in België.” Een vriend zette hem af aan de oprit van de snelweg, waar Rudi, omringd door zijn gitaar en een paar

blikjes bier, wachtte op een lift die hem naar het buitenland zou brengen. Het lukte nog ook. Duitsland is dan wel niet de andere kant van de wereld, het was toch een andere omgeving: *“Daar speelde ik op straat gitaar en trok ik van stad tot stad. Het duurde wel een tijd voor ik mijn eerste geld kreeg, want ik was een slechte gitarist en mijn stem was nog minder. Ik was compleet radeloos en ik dacht: als ik hiermee niet kan overleven, dan weet ik het niet meer. Dus trok ik verder, tot ik op een dag in Keulen aankwam. Daar heb ik het horen donderen.”*

Leugen of waarheid?

Aan een fonteintje in Keulen kwam Rudi een groepje jonge mensen tegen die enthousiast aan het zingen waren. Op het eerste zicht waren het collegamuzikanten. Dat een van hen naar Rudi toe stapte, stelde hij op prijs – want ieder contact was welkom: *“Maar die begon te praten over God, over Jezus en over de Bijbel, en ik zei: ‘Ophoepelen. Je kunt met mij over alles praten, maar niet daarover’. Maar de man keek me recht in de ogen en vroeg: wil jij de waarheid weten?”.* Het was een vraag die hard aankwam bij de jongeman die in zijn binnenste heel goed wist dat zijn leven van leugens aan elkaar hing. Maar toegeven dat Jezus de waarheid zou kunnen zijn, wilde Rudi in geen geval.

Tenslotte vroeg de man: *“Mag ik voor je bidden?”* *“Ik zei: ‘dat is goed, maar maak het niet te lang. Ik moet gitaar gaan spelen’. Ik weet niet eens meer of ik mijn ogen heb dichtgedaan maar na zijn kort gebed zei ik: OK, bedankt en ik ben verder gegaan. Ik was zeker nog niet klaar om open te staan voor zijn boodschap”.*

Het Duitse avontuur had Rudi's leven niet ingrijpend overhoop gehaald. Toch was er een zaadje van verandering geplant. Vreemd genoeg werd hij verschillende keren met het geloof geconfronteerd. Zo was er de vrouw met wie hij een tijd samen woonde. Ze kwam plots met het nieuws dat ze in God was gaan geloven. *“Ik vond dat bijzonder, want ik had nog nooit gehoord dat je christen kon worden. De christenen die ik kende, waren als christen geboren. Ik wilde haar verhaal horen. Ze vertelde hoe haar leven was veranderd. En ze nodigde me uit om mee naar de kerk te gaan. Ik vond het daar geweldig en ik zong uit volle borst mee met de liederen. Tegelijk konden de mensen ruiken dat ik whisky gedronken had. Helemaal nuchter was ik niet...”*

Alles is mogelijk ...

Het ging niet verder dan enkele bezoeken aan de kerk. Het moment om echt een

ommekeer te maken in zijn leven was voor Rudi nog niet aangebroken. De drang naar de drank was sterker dan de wil om echt te veranderen. De Bijbel die hij gekregen had, ging nauwelijks open. Eén ding was wel anders: hij verkocht geen drugs meer. Rudi begon terug te zwerven en al liftend belandde hij in het zuiden van Frankrijk. Omdat hij toch in de buurt was, besloot hij richting Lourdes te gaan. Niet omdat hij een wonder verwachtte maar hij wilde Lourdes wel eens zien.

Een koppel dat Rudi een lift had gegeven, wilde weten of hij gelovig was. Enigszins aarzelend antwoordde hij ‘ja’. Ze gaven hem de raad om naar een evangelische kerk in Tarbes te gaan, waar die avond een bijeenkomst zou zijn. *“Het was een regenachtige dag en het was lastig om een lift te krijgen. De kerk die ze mij hadden aangeraden, was eigenlijk veel te ver om nog op tijd te kunnen bereiken. Ik zei dus dat ik daar niet zou geraken. Die man draaide zijn hoofd, sprak geen woord, maar met zijn ogen zei hij: als God wil dat je er zult zijn, dan zul je er zijn. Aarzelend veranderde ik mijn mening naar ‘misschien’. De man zette mij af aan een klein weggetje en de eerstvolgende auto gaf mij opnieuw een lift. Zo ging het door, nog nooit ging alles zo vlot als toen en precies op tijd werd ik voor de deur van de kerk*

afgezet. Op dat moment wist ik het zeker: met God is alles mogelijk.”

Echte vrijheid

Wat er precies die avond, nu meer dan 30 jaar geleden, in die kerk verteld werd, kan Rudi zich niet meer herinneren. Wat hij wel weet is dat hij vanaf dat moment een overtuigde christen was. Hij wilde in alles op God vertrouwen. Hij zag er niet als zodanig uit toen hij de kerk binnenstapte na een lange dag liften: een langharige, half doorweekte zwerver die zich christen noemde, maar niet eens een Bijbel bij zich had. Maar hij was wel iemand met een diepe overtuiging en de moed om een nieuw leven te beginnen.

“Ik ben van daaruit naar België gereisd en op drie maanden tijd heeft God mijn hele leven veranderd. Ik dronk niet meer, ik rookte niet meer. En ik getuigde overal van wat Jezus voor mij gedaan had. Sindsdien ben ik daar niet meer mee gestopt. Ik kan er niet mee stoppen want Jezus is de Waarheid en dat moet de wereld weten.”

Rudi zal niet zeggen dat sinds die avond in Zuid Frankrijk alles rimpelloos verlopen is. Zo zit het leven niet in elkaar. Maar

het is wel een boeiend avontuur geworden. Zijn passie om het Goede Nieuws te brengen heeft hem tot in India gebracht. Hij beseft nu waar hij aan ontsnapt is. Hoewel sommige van zijn vrienden van vroeger ook het geloofspad ingeslagen zijn, lukte het anderen niet om aan de verslaving en de hopeloosheid te ontsnappen. Rudi: *“Ik weet nog goed, de laatste keer dat ik iemand van toen begroette, voelde ik gewoon de dood in zijn handen”*. Dat doet zeer, maar er is hoop. Die ervaring kenmerkt zijn leven: *“Jezus zegt: Zie ik maak alle dingen nieuw. Hij is ons aan het vernieuwen en blijft trouw tot het einde, ook al zijn we zelf wel eens ontrouw. Hij weet af te maken wat Hij begonnen is. Vallen is een deel van het leven, maar opstaan ook. We mogen ervaren dat Hij ons steeds wil oprichten, herstellen, bemoedigen, vertroosten...”*

Er zijn effectief veel wegen om naar God terug te keren. En Rudi heeft er een van gevonden. Vroeger dacht hij vrij te zijn, nu beseft hij dat alleen de waarheid iemand kan vrijmaken. En Jezus is de Waarheid!

bew. Don Zeeman

Meer weten over God en de waarheid?

Kijk eens op de site: www.ikzoekGod.be,
of stuur een mailtje naar info@weg-wijzer.net.